

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudců Mgr. Ivety Postulkové a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **L. Š.**, nar. XXX, bytem YYY, proti žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 4, Kongresová 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2014, č. 316/2014,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ve věcech kázeňských ze dne 4. 12. 2014, č. 316/2014, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 3.000 Kč.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se u Městského soudu v Praze domáhal žalobou zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy pro vnější službu ve věcech kázeňských (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 24. 7. 2014, č. 772/2014. Tímto rozhodnutím byl žalobce, uznán vinným, že dne 1. 5. 2014 v době od 03.15 hodin do 03.34 hodin nejprve na oplocený pozemek Dálničního oddělení Rudná v obci Rudná, v ulici Masarykova 962 (dále jen „DO“), házel prázdné láhve, byl upozorován policejní hlídkou Dálničního oddělení Rudná, následně s házením prázdných lahví přestal, a vydal se směrem od potoka, protékajícího kolem plotu objektu, k poli, zde byl dostižen policejní hlídkou dálničního oddělení s výzvou: „Jménem zákona, Stůj!“; již neuposlechl a začal utíkat, poté, co byl policejní hlídkou dostižen, ta vůči němu byla nucena užít donucovací prostředky, a to hmaty, chvaty, údery a kopy, aby ho zpacifikovala a následně zadržela, čímž neuposlechl výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“).

Za uvedený přestupek proti veřejnému pořádku mu byl uložen kázeňský trest snížení základního tarifu o 5 % na dobu dvou měsíců podle § 51 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „služební zákon“) a podle § 47 odst. 2 zákona o přestupcích, jak je uvedeno správně v rozhodnutí prvoinstančního orgánu, neboť až v napadeném rozhodnutí došlo k chybě, pokud jde o citaci ustanovení, podle nichž bylo rozhodnuto.

V podané žalobě v prvním žalobním bodu žalobce namítal procesní vady, že řízení se nebylo provedeno zákonným způsobem. Byla zkrácena jeho procesní práva tím, že se nekonalo ústní jednání a při něm mu nebylo umožněno, aby se ho účastnil. Po oznámení o zahájení řízení mu byla poskytnuta pouze možnost se na místě písemně vyjádřit. To za ústní jednání ve smyslu § 186 odst. 1 služebního zákona a § 74 zákona o přestupcích nepovažuje a poukazuje na § 189 odst. 1 písm. a) služebního zákona, neboť správní orgán měl postupovat podle zvláštního právního předpisu.

Dále žalobce namítá, že mu bylo znemožněno klást otázky vyslýchaným policistům podle čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Poukazoval na rozpory v úředních záznamech o podání vysvětlení policistů S. a Ů., které nemohl odstranit, když při nich nebyl přítomen. Odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 46/2004, sp. zn. 7 As 34/2007, sp. zn. 2 As 60/2008, sp. zn. 1 As 96/2008.

Žalobce poukazuje na to, že žalovaný vadně posoudil úřední záznamy o podání vysvětlení policistů S. a Ů., jež považoval za výpovědi svědků. Odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 34/2011, podle nějž analogicky podle trestního řádu pouze se souhlasem dotčených osob lze takové úřední záznamy číst a užít je jako důkaz, jinak slouží k vyhodnocení relevance případné svědecké výpovědi.

Ve druhém žalobním bodu žalobce namítá, že napadené rozhodnutí se nedostatečně vypořádalo s obsahem jeho odvolacích námitek k prokázání spáchání skutku. Nebyl zjištěn způsob, jakým se na travnatý pozemek pod okna jihozápadní strany DO dostalo značné množství prázdných lahví od alkoholu různých značek, kterých podle rozhodnutí bylo 160, ačkoli v Úředním záznamu o ohledání místa přestupku jich bylo 147, nebo podle záznamu o založení stopy ke spisovému materiálu ze dne 4. 5. 2014 na zajištěných lahvích nebyly nalezeny použitelné stopy ke kriminalistickému zkoumání (14 ks lahví, 1 pár rukavic, 5 ks pytlů s lahvemi), ačkoli je s nimi žalobce spojován. Napadené rozhodnutí se dále nevypořádalo se zjištěním, kdo odhazoval lahve z blízkosti budovy policejního útvaru směrem dál k plotu v době jeho umístění v policejní cele. Ve spisu není založen záznam, z něhož by vyplývalo, že lahve od alkoholu nalezené na pozemku OD by bylo možné uložit do zajištěné krabice a tří igelitových pytlů, které se v krabici nacházely, dále nebyl proveden pokus, zda je možné zajištěné množství lahví naházet za cca 20 minut přes plot na pozemek DO. Obojí se sice mohlo stát ještě před událostí, tím by však byla zpochybněna výroková část rozhodnutí. Lahve zde mohly ležet i delší dobu, na fotodokumentaci u nich jsou vidět odkvetlé pampelišky bez dalších stop v trávě. Ve spisu není založen úřední záznam o nasazení služebního psa Dragana. Domnívá se, že pes na místě zachytil pachovou stopu k místu, kam utíkaly jím popsané dvě osoby, které zahlédl dříve, než byl zajištěn, což by nevyhovovalo verzi vyslýchaných policistů DO. Upozorňuje, že Dálniční oddělení Rudná bylo v rozhodnutí nesprávně označeno zkratkou „OD“ namísto správně „DO“. Podrobně se zabývá zajištěním své osoby podle § 26 odst. 1 písm. e), f) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o policii“), k němuž důvody dány nebyly, a nekoresponduje úřednímu záznamu o jeho zajištění. Nebyl důvod ho zajistit, předvedení se nijak nebránil, nebyl přistižen při jednání, které by mělo znaky správního deliktu a ani nehrozilo, že by v takovém jednání pokračoval nebo chtěl nějakým způsobem mařit řádné objasnění věci. Dále zmínil

zaparkování vozidla a nekorespondující zjištění vzdálenosti místa, kde se v ten večer nacházel ve vztahu k místu spáchání přestupku.

Žalobce k tomuto žalobnímu bodu uzavřel, že ve spisové dokumentaci nebyl žalovaným dostatečně objasněn skutkový stav, nemá oporu v provedeném dokazování, čímž namítané rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, a citoval pasáže z dalších rozsudků Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 60/2009 a sp. zn. 4 As 58/2005. Shledal rozpor mezi výrokem a odůvodněním napadeného rozhodnutí, na což poukazoval rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 10 Ca 236/2004 (1484/2008 Sb. NSS). Správní orgán neunesl důkazní břemeno, neboť spolehlivě neprokázal, že to byl žalobce, kdo se dopustil přestupku. K tomu citoval rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005-55, a Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 1. 2006, č. j. 51 Ca 10/2005-31.

Ve třetím žalobním bodu žalobce pojal podezření, že vedoucími policisty DO či vedoucími policisty KŘP Středočeského kraje mohlo být účelově působeno na podřízené policisty Ů. a S., aby svou výpovědí mu přivodili uložení alespoň kázeňského trestu. Byť oba jmenované policisty sice žalobce osobně neznal, žalobce znal z dřívější doby, kdy u DO jako policista sám pracoval, inspektora dozorčí služby, k němuž byl eskortou předváděn na útvar.

V posledním čtvrtém žalobním bodu žalobce namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí užil vadnou právní kvalifikaci. Podle § 51 odst. 1 písm. e) služebního zákona je druhem kázeňského trestu pokuta. Jemu však bylo uloženo snížení základního tarifu, jak odpovídá ustanovení § 51 odst. 1 písm. b) služebního zákona. Současně namítá, že neexistuje § 147 odst. 2 přestupkového zákona uvedený mu v rozhodnutí, neboť posledním paragrafovým zněním přestupkového zákona je ustanovení § 98. Jeho jednání je kvalifikováno jako přestupek proti veřejnému pořádku podle § 47 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona, že neuposlechl výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci, ačkoli výroková věta odpovídá přestupku proti veřejnému pořádku podle § 47 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona, že vzbudil veřejné pohoršení schválnostmi nebo jiným hrubým jednáním.

Žalovaný ve vyjádření k obsahu žaloby sdělil, že dne 18. 3. 2015 (poté, co mu byla doručena žaloba – pozn. soudu) písemně vyrozuměl žalobce oznámením, že ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí uvedl dva překlepy jako administrativní pochybení, taková oprava se týká i textu odůvodnění. Tím dal do souladu zjištěné skutečnosti s právní kvalifikací, a to absenci § 147 přestupkového zákona a § 51 odst. 1 písm. b) služebního zákona.

Žalovaný k meritů věci popřel, že by došlo ke krácení práv žalobce, neboť vedoucí funkcionář se žalobcem projednal jednání mající znaky přestupku, k němu se žalobce vyjádřil v protokolu o projednání přestupku a byl poučen i o svých právech. Následně žalobce převzal od žalovaného vyrozumění o termínu a místě jednání poradní komise s možností nahlédnout do spisového materiálu odvolacího řízení. V odvolacím řízení byl se žalobcem sepsán zápis o jednání, že dne 18. 11. 2014 měl možnost se seznámit se spisem a zde mu byla dána možnost se vyjádřit. Žalobce uvedl, že doplnění materiálů nepožaduje, že dne 7. 11. 2014 své vyjádření zaslal žalovanému. Shledává, že žalobce všech svých práv nevyužil.

Žalovaný neshledal pochybení při provedeném dokazování. Vycházel z úředních záznamů o podání vysvětlení zasahujících policistů a z listinných důkazů ze spisu. Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno odvolacím orgánem ve věcech kázeňských řízení a bylo provedeno podle zákona.

K otázkám vztahujícím se k obsahu skutku, a to, jak se na travnatý pozemek pod okna jihozápadní strany budovy DO dostaly lahve, žalovaný odkázal na úřední záznam „OD“ ze dne 1. 5. 2014 (ačkoli správně má být zkratka DO, kterou v tomto odstavci na čtyřech místech žalovaný vadně uvádí – pozn. soudu), kde je událost popsána. K ní byli oba policisté, pprap. L. S. a prap. P. Ů., vyslechnuti na úřední záznam o podání vysvětlení. Žalovaný v provedeném řízení ve smyslu § 180 služebního zákona zajistil všechny důkazy, které správně vyhodnotil, nevybočil z rámce volného uvážení, že se skutek stal, spáchal ho žalobce a byly dány důvody zajištění podle § 26 odst. 1 písm. e), f), zákona o policii. Žalovaný vysvětluje, že žalobce byl přistižen při jednání, které má znaky přestupku a snažil se útekem zmařit řádné objasnění věci, neboť neuposlechl výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci. Zákon výslovně nepožaduje, aby byla zároveň splněna podmínka, aby výzvě úřední osoby předcházelo jednání mající znaky přestupku, anebo jednání, které má znaky správního deliktu.

Žalovaný ke všem zbylým žalobcovým námitkám uvedl od strany 6 svého vyjádření do strany 15 vždy obecně, že k námitkám žalobce nepřihlížel, neboť v provedeném řízení bylo prověřováno podezření ze spáchání jednání žalobce, které mělo znaky přestupku proti veřejnému pořádku podle § 47 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona a v provedeném řízení zjistil všechny důkazy, ty správně vyhodnotil, tím nevybočil z rámce volného uvážení, že skutek se stal a spáchal jej žalobce.

Žalovaný v závěru vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby, neboť se dostatečně vypořádal se zajištěnými důkazy ve smyslu § 180 služebního zákona, v daném řízení je řádně vyhodnotil jak samostatně, tak v jejich vzájemné souvislosti a neshledal pochybnosti v objasnění věci. Žalobce nepředložil důkaz, že by dne 1. 5. 2014 v 03:34 hodin na pozemku DO nebyl a nedopustil se protiprávního jednání, za něž byl potrestán a které mělo znaky přestupku proti veřejnému pořádku podle § 47 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že dne 18. 3. 2015 žalovaný mu neoznámil změnu právní kvalifikace, jak tvrdí. Přiložil kopii doručanky, že toto oznámení převzal dne 16. 4. 2015 a vysvětlil, že do vnitřního informačního systému Policie ČR (ETR) bylo toto oznámení vloženo až dne 31. 3. 2015. Jelikož v době podání žaloby oznámení mu zasláno nebylo, tuto námitku považuje i nadále za důvodnou. Další vyjádření v podstatě kopírují námitky ze žaloby se závěrem žalobce, že jednotlivé námitky žalovaný nevypořádal.

Z předloženého spisového materiálu vyplývají tyto skutečnosti. Podle úředního záznamu PČR ze dne 1. 5. 2014 sepsaného pprap. L. S., ten v cca 03:15 hodin při výkonu služby slyšel, jak někdo venku rozbíjí sklo. Podíval se z okna a viděl, jak v zadní části za hlavní budovou dopadají skleněné lahve. V tu chvíli vedle něho stál kolega P. Ů., ten slyšel tytéž zvuky. Informovali dozorcího DO, vzali si svítilny a šli se podívat, co se děje. Na místě zpozorovali osobu oděnou do černého oblečení, jak přehazuje přes plot skleněné lahve. Přikrčili se a pozorovali ji. Po chvíli osoba s házením přestala a vydala se od řeky protékající kolem plotu směrem k poli, v rukou nesla velkou krabici. Když osoba byla asi 10 metrů před nimi, kolega na ni posvítí baterkou a vyzval ji „Policie! Jménem zákona, stůj!“ Osoba upustila na zem krabici a začala od nich utíkat směrem k dálnici D5. Rozeběhli se za ní, za běhu ji opět vyzvali „Policie! Jménem zákona, stůj! Stůj, nebo bude použito donucovacích prostředků!“ Osoba nereagovala a dále utíkala, následně osobu za užití donucovacích prostředků podle § 52 písm. a) policejního zákona zpacifikovali, poté byla eskortována na DO. Na místě v ní byl zjištěn L. Š.. Provedený test na přítomnost alkoholu a na drogy měl negativní.

L. Š. na místě podal vysvětlení podle § 61 odst. 1 zákona o policii, že místem náhodně procházel a vyrušil zde dvě osoby při neupřesněné činnosti, ze které měl dojem, že se jedná o vloupání, jeho pak následně zadržela hlídka Policie ČR.

V úředním záznamu o použití donucovacího prostředku ze dne 1. 5. 2014 sepsaného pprap. L. Š. je uvedeno, že L. Š. byl přistižen, jak vyhazoval skleněné lahve na pozemek přilehlý k budově DO. Hlídka muže skrytě monitorovala a v momentě, kdy se rozhodl opustit místo, odkud házel lahve, ho ústně vyzvala „Policie, jménem zákona, stůj!“. Muž na výzvu nereagoval a dal se na útěk. Byl proto znovu vyzván s tím, že pokud neuposlechne, bude užito donucovacích prostředků. Jmenovaný pokračoval v útěku a byl pronásledován hlídkou, která ho po několika metrech za užití donucovacích prostředků povalila na zem a přiložila donucovací prostředek. Byla provedena prohlídka na zbraň s negativním výsledkem, následovala pěší eskorta na DO.

L. Š. dne 4. 6. 2014 převzal oznámení o zahájení řízení datované dnem 27. 5. 2014, není zde uvedena hodina převzetí.

Dne 4. 6. 2014 na OO Hostivice byl v 11:58 hodin na úřední záznam o podání vysvětlení podle § 61 odst. 1 zákona o policii slyšen V. S. s poznámkou „Postavení osoby: svědek“. Dne 5. 6. 2014 byl v 09:17 hodin obdobným způsobem slyšen O. S. se shodnou poznámkou „Postavení osoby: svědek“. Dne 17. 6. 2014 byl v 09:53 hodin rovněž obdobným způsobem slyšen P. Ů. také se shodnou poznámkou „Postavení osoby: svědek“ a dne 3. 7. 2014 byl v 13:35 hodin totožným způsobem slyšen L. Š. též s poznámkou „Postavení osoby: svědek“. Nejsou součástí správního spisu záznamy, že by tyto výsledky byly dány na vědomí L. Š.

Dne 17. 7. 2014 byl s L. Š. sepsán protokol o projednání přestupku, v něm mu bylo sděleno podezření ze spáchání přestupku na úseku proti občanskému soužití podle § 47 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona. Na druhé straně v prvním odstavci tohoto protokolu je uvedeno, že správní orgán má za odůvodněný závěr, že se přestupku dopustil L. Š., jak vyplývá shromážděného materiálu a z výpovědi svědků zakročujících policistů (v protokolu není uvedena bližší specifikace – pozn. soudu). Pod svým podpisem protokolu se L. Š. k události na místě písemně vyjádřil.

Dne 24. 7. 2014 náměstek ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy pro vnější službu ve věcech kázeňských vydal rozhodnutí pod č. 772/2014, kterým vrchního inspektora npor. Bc. L. Š., DiS, uznal vinným přestupkem proti veřejnému pořádku podle „§ 47 odst. písm. a)“ přestupkového zákona, jehož podstatu vymezuje, poukazuje na obsah shromážděného materiálu a „výpovědi svědků“, a ukládá mu podle § 51 odst. 1 písm. b) služebního zákona a § 47 odst. 2 přestupkového zákona kázeňský trest snížení základního tarifu o 5% na dobu dvou měsíců. V odůvodnění na druhé straně v posledním odstavci poukazuje na provedené „výsledky zasahujících policistů“, obdobně tak na třetí straně v prvním odstavci vinu za přestupek má za prokázanou z „...výpovědi svědků zakročujících policistů, ...“, dále poukazuje na úřední záznamy o podání vysvětlení policistů. V závěru v předposledním odstavci prokázanou vinu shledává z „...výpovědi svědků zakročujících policistů...“.

Dne 14. 8. 2014 žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání.

Dne 10. 11. 2014 žalobce převzal sdělení, že má právo seznámit se se spisem před vydáním konečného rozhodnutí o odvolání ve lhůtě 5-ti pracovních dnů ode dne doručení tohoto sdělení a může se vyjádřit před vydáním rozhodnutí, popř. navrhnout doplnění podkladů.

Dne 4. 12. 2014 pod č. 316/2014 žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání účastníka řízení. Konstatoval, že prvoinstanční orgán uznal účastníka řízení vinným přestupkem proti veřejnému pořádku podle „§ 47 odst. písm. a)“ přestupkového zákona a uložil mu „podle § 51 odst. 1 písm. e) zákona, v souladu s § 147 odst. 2“ přestupkového

zákona kázeňský trest. V odůvodnění žalovaný vinu účastníka řízení postavil na úředních záznamech o podání vysvětlení policistů slyšených na OO PČR Hostivice, jejich „výpovědi“ z nich citoval a hodnotil. K odvolací námitce účastníka řízení ohledně těchto úředních záznamů o podání vysvětlení, žalovaný uvedl, že řízení s L. Š. bylo vedeno podle § 180 odst. 2 služebního zákona, a proto důkazem je vše, co může přispět ke zjištění skutkového stavu, a to výpovědi a vyjádření účastníka, svědků a jiných osob, doklady a jiné písemnosti nebo záznamy. Toto napadené rozhodnutí L. Š. převzal dne 16. 12. 2014.

Dnem 18. 3. 2015 je datováno oznámení o opravě rozhodnutí žalovaného ve vztahu k paragrafovému znění, v němž se dosavadní znění „§ 51 odst. 1 písm. e) zákona, v souladu § 147 odst. 2“ nahrazuje zněním „§ 51 odst. 1 písm. b) zákona, v souladu § 47 odst. 2“. V dolním rohu listiny je razítko úřadu žalovaného k vypravení ze dne 31. 3. 2015 s nečitelnou parafou, soudu předloženo bez doručky od žalobce.

Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Městský soud rozhodl o věci samé bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s takovým postupem nesouhlas nevyjádřili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), nadto soud shledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí bez nařízení jednání ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Městský soud vycházel z této právní úpravy:

Podle § 70 věta druhá správního řádu „*Týká-li se oprava výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí.*“

Podle § 174 odst. 1 písm. a) služebního zákona „*Účastník má právo nahlížet do spisu a pořizovat si z něj výpisy, navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, na poskytnutí informací o řízení potřebných k hájení svých práv a oprávněných zájmů, vyjádřit v řízení své stanovisko, klást otázky svědkům a znalcům, a*“ podle písm. b) tohoto odstavce „*vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění.*“

Podle § 181 odst. 8 služebního zákona „*Chyby v psaní, počtech a jiné zřejmé nesprávnosti v písemném vyhotovení rozhodnutí opraví služební funkcionář kdykoliv i bez návrhu a vyrozumí o tom účastníka.*“

Podle § 186 odst. 1 služebního zákona „*Řízení o kázeňském přestupku a o jednání, které má znaky přestupku, vede služební funkcionář ústně. O ústním jednání a o důležitých úkonech v řízení vyhotovuje písemný záznam.*“ Podle odst. 2 věta první tohoto ustanovení „*Příslušníkovi musí být před uložením kázeňského trestu dána možnost vyjádřit se k věci, navrhopvat důkazy a hájit se.*“

Podle § 189 odst. 1 písm. a) služebního zákona „*Při projednávání jednání, které má znaky přestupku, se postupuje podle zvláštního právního předpisu, jde-li o rozhodování, zda má jednání příslušníka všechny znaky potřebné k určení viny,*“ (přestupkový zákon – pozn. soudu).

Městský soud posoudil věc takto:

Městský soud se zabýval pouze těmi žalobními body, které jsou v příčinné souvislosti k otázce shledané viny žalobce za přestupek, stran nichž byl správním orgánem uznán vinným z přestupku. Tím podstatným je, že neuposlechl výzvy úřední soby při výkonu její pravomoci podle § 47 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona. Neshledal proto za nutné se zabývat dalšími v žalobě uplatněnými námitkami žalobce, které nebyly meritem přestupkového řízení a za které nebyl žalobce uznán vinným z přestupku.

Ve stěžejním žalobním bodu namítl žalobce zkrácení svých procesních práv v tom, že s ním nebylo vedeno řádně ústní jednání, kterého by se mohl účastnit, a bylo mu znemožněno, aby mohl slyšet svědky a klást jim otázky ve správním řízení.

Soud přisvědčil žalobci, že poté, když dne 4. 6. 2014 převzal oznámení o zahájení řízení ze dne 27. 5. 2014, jeho práva ve smyslu ustanovení služebního zákona a správního řádu správní orgán nerespektoval, služební funkcionář s ním nevedl ústní jednání ve smyslu § 186 odst. 1 služebního zákona, zejména však nevedl s žalobcem řízení podle správního řádu. Správní orgán nepostupoval ve věci žalobce podle § 137 správního řádu, neboť poté, když mu bylo oznámeno zahájení řízení, správní orgán postupoval vadně, když obstarával procesně nepoužitelné důkazy dále podle zákona o policii. Na úřední záznam o podání vysvětlení podle § 61 odst. 1 zákona o policii, aniž by o tom uvědomil předem žalobce, vyslýchal zcela nepřípadně policisty S., S., Ü., S., ačkoli je měl vyslýchat jako svědky podle § 55 správního řádu a současně za účasti žalobce při ústním jednání. Postupoval tím contra legem, neboť dotčené osobě neumožnil uplatňovat její práva a oprávněné zájmy. Policisté měli být vyslechnuti ve správním řízení jako svědci, žalobce měl být o jejich plánovaných výsleších včas s předstihem vyrozuměn tak, aby se jich mohl účastnit a po řádném poučení mohl klást svědkům otázky. Úřední záznamy o podání vysvětlení jmenovaných policistů ve smyslu § 137 odst. 4 správního řádu nelze jako důkaz použít, ačkoli správní orgán jejich obsah prezentoval jako zásadní a rozhodný podklad ke sdělení přestupku žalobci. Žalobce argumentuje nepřípadným rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 34/2011, neboť se souhlasem stran se ve správním řízení nedají číst úřední záznamy o podání vysvětlení učiněné podle zákona o policii, tento rozsudek Nejvyššího správního soudu se vztahuje k trestnímu řádu. Lze konstatovat, že žalobce s ohledem na vadný postup správního orgánu se nemohl účastnit dokazování, aby se v něm mohl vyjádřit, navrhopvat důkazy, hájit se a mohl být přítomen výsledku svědků a klást jim otázky, čímž byla podstatným způsobem zkrácena jeho procesní práva. Zdejší soud připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005-62 (publ. pod č. 847/2006 Sb. NSS), podle něhož *„je na správním orgánu rozhodnout o tom, které důkazy v řízení o přestupku provede; tím však nesmí omezit právo osob, které čelí obvinění trestní povahy v širším slova smyslu, vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výsledku svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek jako svědků proti sobě [článek 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod].“*

Ve smyslu citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu nelze než usoudit na porušení procesních práv žalobce ve správním řízení. Ve vztahu k právě uvedenému závěru městský soud nemůže opomenout, že současně výpovědi uvedených „svědků“ nejsou v posuzované věci jen pouhé okrajové či doplňkové podklady rozhodnutí, ale hlavním důkazem s nezanedbatelnou vahou, na kterých je postavena celá výroková věta o spáchání jednání, které má znaky přestupku, jež je žalobci kladen za vinu. Podklady, které vedly

k uznání viny z přestupku, nelze hodnotit, neboť skutkový stav není podložen žádným důkazem, který by byl opatřen v souladu se správním řádem. Námitka žalobce byla zdejší soudem shledána důvodnou. Soud k nastolené otázce uzavírá, že ve správním řízení došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Ve vztahu k okruhu druhého bodu žalobcových námitek, soud shledává za předčasné je vypořádávat, neboť mají souvislost s důkazy a jejich hodnocením, které dosud nebyly provedeny bezvadně, ačkoli na nich je jednání, které je hodnoceno jako přestupek, postaveno. Teprve řádně provedené důkazy a jejich vyhodnocení jak jednotlivě, tak současně ve vzájemných souvislostech poté, až budou žalovaným a prvoinstančním orgánem obstarány v souladu se zákonem, povedou ke zjištění stavu věci, o němž nebudou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí. Soud k tomuto odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68.

Ve vztahu ke třetímu žalobnímu bodu soud konstatuje, že žalobce k osobám policistů Ů. a S. nedoložil ničeho, z čeho by bylo možno dedukovat jeho tvrzení, že vedoucími policisty DO či vedoucími policisty KŘP Středočeského kraje mohlo být na ně účelově působeno, aby výpovědi přivodili žalobci uložení alespoň kázeňského trestu, popř. že jsou proti němu zaujati. Nadto podle výše uvedeného nelze jejich vysvětlení na úřední záznamy o podání vysvětlení použít. Tato námitka zůstala pouze v rovině nepodložených tvrzení a městský soud ji neshledal důvodnou.

Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce poukázal na vadně užitou právní kvalifikaci, kterou shledal nesrozumitelnou a nesmyslnou. Ačkoli v textu napadeného rozhodnutí žalovaný nedůsledně reprodukoval výrok z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, taková vada nezakládá možnost zrušení rozhodnutí z tohoto důvodu, neboť nebrání nejasnosti výroku a jedná se o zjevný přepis (překlep). Ostatně ze správního spisu je patrné, že po oznámení o zahájení správního řízení žalobce proti právní kvalifikaci v té době nebrojil, neměl o ní pochyb.

Pro úplnost nelze nezmínit, že žalovaný procesně vadným způsobem se snažil opravit právní kvalifikaci v době, kdy již mu byla zdejší soudem doručena žaloba k vyjádření (dne 3. 3. 2015 – pozn. soudu), jak žalobce upozorňuje. Žalovaný přitom ve vyjádření k žalobě uvádí, že věc napravil tím, že dne 18. 3. 2015 zaslal žalobci „oznámení“ o opravě písařských chyb. Žalobce soudu v replice doložil doručenkou ze dne 16. 4. 2015, že tohoto dne převzal uvedené oznámení. Jak je patrné z originálu „oznámení“ ze správního spisu, to bylo vypraveno nikoli podle tvrzení žalovaného dne 18. 3. 2015, nýbrž podle vnitřní pošty žalovaného dne 31. 3. 2015, jak uvedl v replice žalobce. K procesní stránce uvedeného úkonu opravy ve výrokové části rozhodnutí, je třeba konstatovat, že žalovaný opravil výrok rozhodnutí žalobci pouhým oznámením, připsím, ačkoli měl vydat opravné rozhodnutí ve smyslu § 70 správního řádu. Uvedená náprava z formálního hlediska nebyla žalovaným učiněna v souladu se správním řádem, přesto - jak bylo již výše uvedeno - toto pochybení není takové intenzity, pro které by muselo být napadené rozhodnutí rušeno.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti městský soud dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně, a proto podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, jež mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. března 2017

JUDr. Jan Ryba, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Hrůzová, DiS.